

33 ogólnopolski turniej poetycki autoportret jesienny Krotoszyn 2024

**szkice
do autoportretu**

szkice
do autoportretu

Kiedy czytam te wiersze, jestem zwykle leżąc. Normalnie w łóżku, pod kołdrą, w jakiejś pseudopiżamie, popijam pokrzywę z miodem albo soczek, bo jest już zwykle noc, wszędzie ciemno, tylko lampka się pali. Ciało w zupełnym bezruchu, wyciągnięte wzdłuż, i tylko co jakiś czas przebiega przez nie impuls jakby elektryczny, słaby, bardzo przyjemny. Moja aktywność ogranicza się do pobierania kartek z jednej kupki i odkładania na drugą (drugich kupek jest trzy: te niedobre, te średnie i te dobre – w takiej kolejności). Pierwsza kupka po prawej, trzy drugie po lewej. Do tego płyta, żeby było przyjemniej. W tej chwili leci marsz żałobny z Eroiki pod dyрекcją Fricsaya i zastanawiam się, jak to możliwe, utrzymać ten kawałek tak konsekwentnie w takim wolnym tempie, jestem pełen najwyższego podziwu i reaguję zachwytem na każde cichutkie uderzenie w kotły. Do tego czytam wiersze, robię to przede wszystkim oczami, machinalnie, niekiedy też umysłem, gdy wiersz wyda się interesujący lub też niezrozumiały. Najpierw oceniam z grubsza wygląd całego wiersza, wiersz wyśrodkowany lub zapisany w całości kursywą nadaje się z reguły od razu do wyrzucenia, tzn. odłożenia na kupkę nr 1, w ślad za nimi podążają wiersze słabe, głupie, rozlażłe, ewidentnie do niczego. Na kupkę nr 2 trafiają wiersze, które mi się zasadniczo nie podobają, lecz podejrzewam, że mogą się one spotkać z przychylnością pozostałych Jurorów, więc też i przydać podczas obrad. Kupka nr 3 rośnie zazwyczaj najwolniej, bo kładę na nią tylko to, co mnie nie powiem że zachwytiło (bo to nadzwyczaj rzadkie wydarzenie), ale w czym zauważam jakąś poetycką energię, wiersz jest oczywiście zbiorem liter, wyrazów na papierze, ale też skupiskiem energii, ta energia może być silna albo słaba – i lepiej, żeby była silna, bo przeciwieństwem energii jest rozlażłość, wiersz rozlażły to właściwie nie wiersz, tylko coś na kształt wiersza, może i przypomina go z wyglądu, ale nim nie jest.

Wiersze rozlażłe też zresztą potrafią być dobre, Krystyna Miłobędzka i Urszula Kozioł potrafią pisać doskonałe wiersze rozlażłe (każda na swój osobisty sposób), no ale umówmy się, podczas konkursu nie czyta się wręcz nigdy wierszy Miłobędzkiej ani Kozioł, podobnie jak nie czyta się wierszy Mirona Białoszewskiego, który potrafił pisać wiersze doskonałe, choć głupie. W ogóle wiersz głupi jest zastanawiającą

kategorią, głupota przykuwa uwagę w równym stopniu jak mądrość, musi to tylko być głupota wysokiej jakości, jedyna w swoim rodzaju, nie jakieś powielanie ogólnie znanych, powtarzających się w prawie każdym wierszu konkursowym głupot. A zatem nie mam nic przeciwko głupocie, wręcz ją popieram, gdyż miewa czasami specyficznie „ożywczy” charakter, w przeciwieństwie do rozlazłości, która potrafi uśpić czujność, nawet moją. Leżę zatem, przysypiam, co jakiś czas doznając jednak impulsu pozwalającego odłożyć zestaw na kupkę nr 3, tym razem tych zestawów było wyjątkowo dużo, bo aż 24, jeden podobał mi się najbardziej, a z pozostałych nie potrafiłem wybrać, na szczęście przyszli mi w sukurs pozostali Współjurorzy i werdykt jest, jaki jest, zadowalający, pozostaje więc go tylko omówić, tym razem zrobię to od strony osobistej, tzn. mojej własnej.

Zacznijmy zatem od końca. Zestaw opatrzony godłem „zona” okazał się autorstwa Marcina Polaka, którego nie rozpoznałem, kojarzyłem go bowiem z dowcipnymi arcyminiaturkami, tu zaś mamy trzy wiersze co się patrzy, słusznej długości, zalecające się takimi wersami jak *pękaty słój losu w słońcu* albo *Te wszystkie choroby / są z trwania na ziemi*, te właśnie wersy wzbudziły we mnie impuls przyjemności, choć tak naprawdę spodobał mi się wiersz o przewodzącej, jest on dobry po prostu całościowo. Co do zestawu „Lentini” (autorem okazał się Mariusz Kusion), spodobała mi się w nim już *opóźniona noc* w pierwszym wersie pierwszego wiersza, a pozostałe wersy i wiersze tego wrażenia nie zepsuły (choć nawet chwilowo miały zamiar), no ale dowcipny dystych *kiedyś byłeś moim superego / teraz odnajduję cię w spamie* zdecydowanie poprawił mi samopoczucie. Zestaw oznaczony jako „nasięźrzał” (czyli Jakub Wasilewski) został wyróżniony bez mojego udziału, nie głosowałem na niego, do czego przyznaję się bez bicia, acz przy drugim czytaniu okazał się na tyle przyzwoity, że nie miałem nic przeciw decyzji moich Współczytaczy. Natomiast „Coś w rodzaju snu na jawie” (zestaw Michała Kaczmarka) był moim niejawnym faworytem, gdyż czytając go pomyślałem: „Tak długie wiersze muszą zalecieć się czymś nadzwyczajnym, by uzasadnić swoją długość”, no i zaleciły się, choćby porównaniem *jak kropla kleju na nożyczkach*, a zwłaszcza strofą *smutek dziecka / przecież miało prawo /*

bać się obcinania paznokci. Paznokcie zawsze mnie fascynowały jako rzecz poniekąd atawistyczna, a jednak czasami bardzo potrzebna, martwy kawałek naszych żyjących ciał, wymagający nieustannej obróbki. W zestawie „STĄD” (Dominik Sobol) ujęła mnie niewymuszona religijność, kulminująca w obrazie Osobnika Cierpiętnika *skazanego na ciągłe przeżywanie siebie* (ale i finał wiersza „Części pierwsze” jest niczego sobie). Wiersze „antypoety” (czyli Marcina Wróblewskiego) zalecają się swoją inteligencją, są po prostu nader dobrze wykonane i, by tak rzec, słuszne, człowiek czytelnik się cieszy z ich zaistnienia na świecie. Utwory Artura Boratczuka (godło „Oczodół”) nie są tak doskonałe, lecz mają w sobie przyjemną wzniosłość, nigdy nie przekraczającą dozwolonej miary, albo też wkraczającą, gdy robi się zbyt „zwyczajnie”. Umiejętne operowanie wzniosłością to wielka sztuka, jak też jej rozbijanie za pomocą słów *pszenżyto* albo *trzustka*. Jeśli zaś chodzi o zestaw zwycięski (godło „Xerxes”), to jego autor, Bogdan Nowicki jest wprawdzie naszym „nestorem” (nagrodzony już bodaj po raz trzeci), lecz jednak jego wiersze zawsze potrafią zaskoczyć i zachwycić, zwłaszcza że za każdym razem mają nieco inny charakter, tym razem poruszyła mnie ich gęstość (by nie rzec „przegęszczanie”), po prostu nad każdym wersem można tu siedzieć i medytować, puściwszy sobie symfonię Sibeliusa, o której mowa w pierwszym utworze (tylko o którą z nich tu chodzi? mam nadzieję, że o Trzecią). Swoją drogą, no dobra, przyznam się, wiersz „Arlekin” spodobał mi się od razu, bo sam kiedyś napisałem wiersz pod tym tytułem, więc śledziłem jego przebieg z uwagą i nie zawiodłem się, dwa pozostałe wiersze nie były już konieczne, by tego autora znów nagrodzić.

I co tu jeszcze dodać? Zawsze na koniec trzeba coś dodać, więc dodam: Tegoroczna edycja naszego Konkursu była nadzwyczaj udana, przyszło wiele dobrych zestawów i okropnie mi żal tych, którzy nie zostali nagrodzeni, no ale trudno, pula nagród jest ograniczona i nie możemy się za bardzo rozdrabniać, zatem przysyłajcie wciąż wiersze, a w końcu będzie wam dane.

Adam Wiedemann

Krotoszyn, 21 grudnia, ostatni dzień jesieni, 2024 roku

Protokół z obrad jury

33 Ogólnopolskiego Turnieju Poetyckiego Autoportret Jesienny Krotoszyn 2024

Jury w składzie:

Przewodniczący Adam Wiedemann,

Maciej Woźniak, Beata Ulbrych,

po przeczytaniu 167 zestawów wierszy, które zgłoszono do Turnieju,
postanowiło przyznać:

I miejsce

Bogdan Nowicki ze Świętochłowic
za zestaw wierszy z godłem Xerxes

II miejsce

Artur Boratczuk z Boleszkowic
za zestaw wierszy z godłem "Oczodół"

III miejsce

Marcin Wróblewski z Nałęczowa
za zestaw wierszy z godłem antypoeta

III miejsce

Dominik Sobol z Warszawy
za zestaw wierszy z godłem STĄD

wyróżnienia

Michał Kaczmarek z Sokolnik

za zestaw wierszy z godłem Coś w rodzaju snu na jawie

Jakub Wasilewski z Koła

za zestaw wierszy z godłem nasięźrzał

Mariusz S. Kusion z Krakowa

za zestaw wierszy z godłem "LENTINI"

Marcin Polak z Krakowa

za zestaw wierszy z godłem zona

Arlekin

Rozprułaś sieci w moim laptopie z nadgryzionym
jabłkiem, fermentują jak oddech morza w zatoce,
zszywam je grubym językiem igły, z blizną
na czole.

Woda na żwirze nigdy nie zmętnieje, dźwięki symfonii
Sibeliusa, dawniej ostrzejsze niż ostrza dziuraków,
głośniejsze niż cyklon, wstają we mnie, kuleją,
łomocą, grają larum, jak pył meteorów.

Czy to potop, czy zlodowacenie kwaszą ludobójcze
słońce? Cały w rozpryskach rdzy tyram, piaskiem
sypię w oczy naszemu trupowi w szafie, który
został siedliskiem komarów.

Zwiążły zwiążłością rzemienia, sylabizuję wszystkie
dni roku, kisnę w pianie portali, na uległych łożach
pozostawiając wyraźne ślady ibisów, obracam
w zwycięstwo odpadanie obumarłej tkanki.

Z okleiną zmarszczek na gębie noszę słuchawki,
niby gwinty przywarte do potylicy, na haku
wisi sparciaty, kartoflany arlekin, mój

brat syjamski.

Bogdan Nowicki

Upusty

Bezwład ciężaru, ciężar bezwładu, rozpuściłaś
włosy na cztery strony świata, podpalam je
żarzącym się petem, bez filtra.

Po rozróbach z tobą w górach, nad morzem i w
krakowskiej mgle, w szufladzie pozostała cała
sterta windykacyjnych śmieci.

Pończochy, pantofelki, zatrzaski, paski, kredki
do warg, sypiących swe miałkie gadanie, szpilki
z twardego, prężnego metalu, były na kredyt.

W swojej skórkowej dłoni chowałaś na palcu
cienką obrączkę, bezczelny fetysz, który
skapitulował wobec porannej febry.

W kolporterze "Anarchia" dziennikarz śledczy
udowadnia, że coraz więcej sprzedaje się
ludzi.

Na zdjęciach pokazuje ślady stóp na piasku,
zakręt drogi, ścięte korony drzew, nory na
przedmieściach, trzepot chusteczki, i

płaskie twarze, niby upusty spod
hutniczych walców.

Cisza w eterze

To był głośny strajk, scenarzystów z Hollywood,
świat nie miał dalszego ciągu, a gwiazdy spadały
na dno.

Lakier ulotnił się z bogini Ceres, trzymającej
róg obfitości, biedni znowu zaczęli jeździć
w zapluskwionych wagonach.

Przestano wierzyć, że coś jest na serio, więc
ustały dziecinne wrzaski z powodu prawd,
każdy bukiet pachniał dziwactwem.

Babcie zasypiały na drutach przed lodową
szklistością ekranu, a wątek snuł się, snuł
i znikał na kurzu kapci.

Uzależnieni widzowie szperali, szukali,
wypatrywali tropów, myśliwi kultowych
scen, maniacy dymku między słowami,

gwarzyli z sikorką w klatce, zaryglowani
na siedem dubeltowych spustów

polskich seriali.

Ofiara

Mam tylko woreczek z dymem
i w kącie pokoju małe niebo z gwiazdami.
Potrząsam woreczkiem
i księżyc popiskuje jak pies, który zgubił trop.
Wszystkie gruczoły wydzielają strach.
Boi się trzustka i tarczyca.
Mgławice w piwnicach,
światliste wyodrębnienia kolejnych tokenów,
różowe, jednorożcowe, asertywne i aseptyczne.
Oddałem w całopaleniu wszystek opisany świat,
a gdy żaden bóg go nie zechce,
z dymu ofiarnego wyrzeźbię nowy.

Czerwona wieża

W czerwonej wieży dobrze płacą.
W prezencie dają wieczność
i proroctwa
spisane na liściach datura stramonium.
W czerwonej wieży będziesz słyszał,
jak zabijają psa
i bał się stanąć w jego obronie,
żeby i ciebie nie zabili.
Niech wcieli się w piękną dziewczynę.
Niech ją pokochasz, jak będziesz stary.
Niech ona odwzajemni twoją miłość.
W czerwonej wieży nie ma schodów;
a nad głową ciemność.

Drzwi

W miasteczku z puncą cywilizacji posiadania celu
pytałem o drzwi.

Udawali namysł i transformację - lecz milczeli.

A drzwi stały oparte o słup przy chodniku;

z wypaczoną płyciną,

koślawymi zawiasami,

rozchwierutaną klamką.

Przez te drzwi wkroczyłem.

Miliardy much, małp, małży,

małych stworzeń wierzących w miłość!

Wszystkie zabawy pozwalały się w siebie bawić.

Wystarczyło, że przeszedł jeden, a powstawała ścieżka.

Raz byłem znów stary, potem znów młody,

jak to w opowieści.

Przed powrotem nalałem do swojego bukłaka

krajobraz z pagórkami, żyto, pszenżyto, jakąś gryczkę,

lasy, strumień oczywiście, brzęczenie owadów,

czarną szczelinę, przez którą widać istotę spraw,

odrobinę absurdałne wieczory,

imiona nadane aniołom i tornadom.

To moja święta woda życia.

***

gdyby pijane myśli ojca zniekształcały mój widok
perfidną tłustą plamą a biała smuga tuż obok
objawiła się w nimbie choroby matki
zrobiłbym to
gdyby w przykurzonym rogu wisiał stolik
utkany rutyną opastych pielęgniarek oiom-u
a one same zapijałyby kawą wołanie pana z trójki
zrobiłbym to
gdyby ślady ptasich odchodów układały się
w krótkie znajome słowo a cała ta szpetna mozaika
zmieniła kierunek widzenia
zrobiłbym to
umyłbym pieprzone okno jeszcze raz

wszyscy jesteśmy śp

chciałbym ci coś powiedzieć zanim to nastąpi
od poniedziałku czeka nas bowiem
zdecydowane ochłodzenie
które najprawdopodobniej utrzyma się
do kolejnego weekendu
moja matka miała wylew
i jest częściowo sparaliżowana
jak my wszyscy
czasami myślę że chciałbym pasać gęsi
ale dziś wszystko poogradzane
może kiedyś jak kupię łąkę
na której będziemy tylko my
ja i gęsi

dym

siadł dym nad polami
gdzieś od szosy dobiega ciepły warkot kamaza
oparzyłem podniebienie ziemniakiem
i nie mogę nic powiedzieć
a chciałbym dużo
chłopakom i dziewczynie jednej na pewno
że nie wiem kim są
nie widzę ich
bo patrzę tylko prosto
w dym i łzawią mi oczy

Części pierwsze

pod płótnem leży sobie ciało
na pozór spokojne letnim
jestestwem. ale nie kłamie
plama. krew krew na rękach i trawie
mokrutkiej jak ta rosa
w kącikach oczu. w szpitalu byłam
ponoć kilka miesięcy.
pieprzona uczestniczka reality show
stworzonego przez Boga. Walcząc
z biesami tak można zatytułować
atak trutki na moją niezgodę.
po utracie godności dwadzieścia lat trwała
banicja z ciała do ciała wiejskiego potworka.
zrobiłam to dla siebie samej. miało być
na wieki wieków, żeby już nie odczuwać.
umartwianie się dla Jezuska i jego pięknych
dzwonów.

Lek

najlepszym remedium na żal
jest przeżycie cudownego snu
w którym dostaniesz odpowiedź
na najważniejsze z pytań.

siostra mojej babci Raisa zwana Rajką
gdy już odeszła z tej przestrzeni
przekazała swojej najlepszej koleżance
tylko dwa zdania.

koleżanka nie wyznała ich nikomu i nigdy,
w ogólnym rozrachunku jednak
przyczyniły się do jej podejścia wobec innych.

obrzęki jakie mogą dotyczyć duszy
nie imają się tej pani
bowiem uznała świat wokół za
sprzymierzeńca.

czasami wystarczy tylko
odrobina leku na lęk.

Na świecznikach

Chcieli mnie upokorzyć
Z jakichś pobudek męskiego niedostatku.
Udało im się to połowicznie:
do zewnętrznego odbiorcy
wysyłałam najpiękniejsze z
prawosławnych pieśni. Tu nikt
nie miał prawa się czepiać
czy wytykać skoro to mówił sam Bóg.
Gorzej było w środku
Do siebie samej jedynej miałam pretensje
o dalsze chodzenie po ziemiach pańskich.
Nogi są nie tylko pomocne w taszczeniu wielorybniczego
sadła. Sprawiają bowiem jeszcze rolę powierników.
Gdy się nie otwierasz na rozkoszne dumki, płoną jak pochodnie.
Ukazując innym Obrazy Osobnika Cierpiętnika.
Skazanego na ciągłe przeżywanie siebie.

Spowolniony puls

pole i droga
w śpiączce farmakologicznej
cztery ściany szronu
kontrola pulsu

klatka piersiowa poddasza
sadza w tchawicy
czarny dym
sygnalizują sąsiedzi
wydziałowi ochrony środowiska

siódma rano
wyjeżdżam na główną trasę do pracy

wieś jeszcze nie gotowa
w uśpieniu
zanim wiosna
uzdrowią miękką soczystą tkankę
okłady ciepłego powietrza

silniki wywożone z drewnianych wiat
oliwione wnętrzności
puszki piwa i przekleństwa przy stodole
postacie które przykryły swój gniew
plandeką jak szybę samochodu
jak przydomowe trawy
związały plany walki o granice działek

wysypują się z domów
rozgrzewają mięśnie
psy szukają suk

rowerowa przejażdżka
osy i mrówki
słodycz
kiedy wracamy
na tarasowym stole
pulsowanie odwłoków
wibracje odnóży

Michał Kaczmarek

Od jutra bez cukru

wytaliowane koszule
prezentowane po lewej i prawej
na pierwszym i drugim piętrze

najpierw szczęśliwe
zadowolone z zakupu
potem wystraszone
boleśnie rozciągnięte

gruba warstwa tłuszczu
napięta skóra

wstydzę się
białych wyrzutów sumienia
rzucają we mnie z wystawek
każdym zaraz którym spławiłem
kogoś kogo kocham

smutek dziecka
przecież miało prawo
bać się obcinania paznokci

łza w oku matki
po dwóch miesiącach bez telefonu

rozlewam się
rosnę
gdy siadam koszula odśłania
to co ukrywam
owłosione mięso

tak chciałem
pasować do smukłych krojów
wsuwać się w nie
swobodnie oddychać

jak wróbel
strącający wodę z gałęzi

Michał Kaczmarek

Tulipany na stole

popołudniowe godziny
żadnej znajomej twarzy
schowały się w mieszkaniach

praca
zdrowe obiady
dzieci

pomniczek Nepomucena nad Odrą
prawie niewidoczny
przy zlikwidowanym liceum

mury szkoły
ławka
pocafunek z Sarą

miasto się nie zawaliło
zastygło jak kropla kleju na nożyczkach
technika albo plastyka
nie pamiętam nazwy

chodzę pustymi drogami
księżyc
bez drzew i wody
głębokie kratery jak blizny po ospie
zakaźna choroba zimnego wiatru
na którą bym zachorował
gdybym nie spłodził dzieci
nie zobaczył krwi w sedesie
twoje zaostrenie
nie sypał pelletu nie mył nocą podłóg
gdy pająki uciekają przed mopem

pustka
wyprowadzą się syn i córka
odejdiesz po powikłaniach

poranek
widok za oknem wywinął się na drugą stronę
jak poszwa którą łapię za rogi przed obleczeniem

brązowy wazon
kwiatom zwisają głowy
i w pełni luźne dolne szczęki

Michał Kaczmarek

butelki zwrotne

dzień tęczą w tęczówkach, gwarnym
odbiciem w źrenicach. pomostem
między nocą a zaciśniętą grdyką

podwórza. o trzy minuty niżej,
w króliczej norze, bezpańskie
koty drące koty i pyski goniące

ogony. toczy się piłką życie
i nic nie toczy nas. nasz eden
opiera się o budkę z lemoniadą.

opiera się husqvarnom i boschom.
kusi: wypij! pod okiem garbatego anioła
podtrzymującego zaśniedziałą aureolę.

im głębiej, tym jesteśmy bardziej.

it's raining cats and...

depczemy z premedytacją skorupę ziemi.
ścieżka pręży przed nami swój grzbiet.

kurczą się miasta i podmiejskie
blokowiska. chowają się kocie łby.

na szczycie zbierasz rozgrzane gwiazdy, ja
przytulam do słowa chłód spadających komet.

na szczycie wiatr mruczy w sobie znanym
języku. my zgodnie milczymy.

nihil perpetuum est

zostanie dogasająca w sercu skra, dziecię poczęte metodą in igne,
czcze dumanie o wulkanach wypływających bursztyn zamiast lawy
w nadziei na rzadką inkluzję - reszta zniknie za horyzontem zdarzeń,
za górą, lasem, wypuści korzenie niedopowiedzeń, których nie unikną
w żadnych środkach masowego przekazu.

zostanie słaby błysk w kąciek tęczówki, osierocone spojrzenie rzucone
na jesienny liść i bezpieczeństwa słowo - reszta skostnieje, zawiśnie, wyrzuszy
się łzą na szybie, płatkami śniegu, anielskim skrzydłem.

zostanie oczekiwanie - reszta zamknie się w pół zdania o niedoświadczonym
śnie, będącym początkiem nowego końca.

Chronomiraze

pociąg wjeżdża w opóźnioną noc
pomiędzy starym a nowym testamentem
czas ociera się o wątpliwości w pogoni
za lepszym jutrem na swoich warunkach

dopiero co wczoraj przyszła przyszłość
pomiędzy godzinami wyrasta pustka
jedność czasu miejsca i brak akcji
ale bilety nie chcą już być ulgowe

(p)oszukiwanie

wena waha się u progu
czy ma wejść czy zasnąć
na wieczne nieoddanie
czy dostaniesz złoty pociąg złotych płyt
czy smutki anulowane przez coaching
obniosą depresję przekutą w twórczość -
tego dowiecie się w następnym odcinku

rozwarty gotowy na dobrze płatny sen
sensualny sens ma długonogie słowa
sława i obrazy burczą obrazoburczo
dialogi przedłużone przez wyobraźnię
wypełniają porzucone w ogniu katedry

umyj aureolę przed użyciem sprawdź
czy samotna nadzieja jeszcze czeka
na reinkarnację w słonecznej karnacji

urodzić się ze starą duszą to pech
grzech genetycznie modyfikowany
między ego a stanem poświadczonym
przekonanie przyjdzie przelewem

VHS

żadna praca nie hańbi
jeżeli skupisz się na plusach
życie nie wyjdzie rozmazane
jak na przypadkowej stopklatce

kiedyś byłeś moim superego
teraz odnajduję cię w spamie
między fazami pogłębiania zaufania
nie przeżyłem scen ze zwiastuna

może dobrze bo wszystko może się zdarzyć
na przykład kara więzienia za występ w filmie
to fakt autentyczny samoocena chwyta ostrość
pomiędzy podmiotami i orzeczeniami sądu

przewijam problemy na podglądzie
plączą się kabalistyczne zeznania
laleczki Barbie i VooDoo szepczą
jak żyć w tym gorzkim dolce vita

Instruktaż

Patrzę na siebie
jak na siebie
a nie
jak na kogoś innego.

Te wszystkie choroby
są z trwania na ziemi.

Gaszę ciemność za oknem
okiem.

Ja muszę robić pełne
oddechy wiesz
masz tam wszystko.

Wszystko.

Przeprowadzka

Albo jeszcze jeden raz
albo już nigdy.

Albo jeszcze ileś tam razy
trzy, może pięć, choćby jeden
albo już nigdy.
Kto by to liczył.

Więc choćby tylko jeden raz
albo już nigdy.

Jeśli nie macie co jeść

Życie ma swoją głębię
którą powoli ujawnia.

Mercedes białoskóry
parkuje przy café lamus

wysiada zeń posiadacz
dużej ilości czasu
pękaty słój losu w słońcu.

Patrz dobrze
słuchaj uważnie
zobacz miasto
póki jasno.

Deszcz mewy śmieszki lecą
nie śmieją się szczekają
z pragnienia i głodu
a jeśli chichoczą
to do wewnątrz.

Na chodniku bezdomny
i trzy puszki żebracze
eat the rich.

Teatr Verum działa od 2018 roku. Teatr tworzy młodzież oraz dorośli z powiatu krotoszyńskiego i okolic. W ciągu czterech lat grupa stworzyła: Lokomotywę, Króla Lwa, Piękną i Bestię, Alicję Czarów, Rok 2040, O poszukiwaniach Męża-Węża, którego Egle bracia trzej zabili, co zrobisz z drzwiami?, teraz pracuje nad najnowszym spektaklem muzycznym Królowa Szczurów. Prowadzącą teatr jest Zuzanna Kozina. Zdjęcia promujące spektakle są autorstwa Klubu Fotograficznego Blenda, który (tak jak Teatr Verum) działa przy Krotoszyńskim Ośrodku Kultury.

wydawca:

ul. 56 Pułku Piechoty Wlkp. 18
63-700 Krotoszyn
tel. 62 725 42 78
www.kok.krotoszyn.pl
e-mail: kok@krotoszyn.pl

projekt graficzny, redaktor techniczny, skład: Beata Ulbrych
korekta: Maciej Karolewski
fotografie: Klub Fotograficzny Blenda

nakład 200 szt.